թեան արշալոյսին հետ։ Ս. Սահակի ու Ս. Մեսրոպի օրերուն, գրերու գիւտէն վերջ, իսկոյն Հայաստանի մէջ կազմակերպուեցաւ դպրոցներու ոսկեղէն ցանց մը։ Ու այդ օրէն Հայը, արդէն իր հնդեւրոպական ժողովուրդ՝ յառաջամարտիկ քաղաքակրթութեան, գեղարուեստի ու մշակոյթի պաշտամունքով արբեցած՝ չէնցուց իր աշխարհը. այնպէս որ դարեր վերջն ալ, յետ աշխարհասասան ու համայնաջինջ աւերածներու, յաղթանակեցինք մենք մեր գրով ու մշակոյթով. ասոր զօրութեամբ է որ տակաւին ալ կը դիմադրենք ձուլումի եւ օտարացումի վարակիչ ախտին դէմ։

Ահա ճիշտ այժմ ալ Հայը ցոյց կուտայ՝ յանձին այս վեհանձն բարերարներուն՝ թէ անսասան կը մնայ մշակոյթի եւ քաղաքակրթութեան հսկայ պատնէշին վրայ, յառաջադէմ ազգերու կողքին, պարտադրելու ինքզինքը եւ իր գարաւոր արժէքները։ Հին ազգ մըն ենք, որ սակայն չենք ուզեր արդի ժամանակներու կլանիչ յորձանքին տակ անյայտանալ. այլ արդիանալ, ու աւելի կազմակերպուած այժերով պահպանել մեր հինաւուրց սրբութիւնները, մեր անհաս փառքերը։

Մխիթարեան Միաբանութիւնը անսահման գնահատանքով կ՚ողջունէ այս նոր բարերարները, պատուարժան Տիարպէքիրեան, Շերինեան, Էօրնէքեան երրեակը, եւ իրենց ալակից ու օժանդակ բոլոր անձերը, որոնք այսպիսի միտրան ձեռնարկով իրենց լաւագոյնը կ՚ընեն իրականացնելու համար Մխիթարի սուրբ երազը՝ Աղանտեանի հեռաւոր ափերուն վրայ եւս, ուր Ամիշանի հոգին դարձեալ պիտի սաւառնի ու բոլոր սրտերու մէջ պիտի թրթռայ.

Իմանան ազգեր
թէ Հայք չեն անցեր։

Հ. ՆԵՐՍԷՍ ՏԷՐ ՆԵՐՍԷՍԵԱՆ

ԼՈՅՍ ՏԵՍԱՆ

ՎԵՆԵՏԻԿԻ

ՄԽԻԹԱՐԵԱՆ ՀԱՅՐԵՐՈՒ

ՎԱՐԺԱՐԱՆՆԵՐԸ
և
ԱՆՈՆՑ ՀՈՒՆՁԸ

պատկերազարդ, էջ 83

Ա. – Մուրատեան եւ Ռափայէլեան Վարժարանները։
Բ. – Մխիթարեան ուրիշ Վարժարաններ՝ անցեալին մէջ։
Գ. – Երեւելի աշակերտներ եւած Մխիթարեան Վարժարաններէն
1) Դերասաններ
2) Թատերագիր Հեղինակներ
3) Հրապարակագիրներ – Վիպագիրներ – Պատմաբաններ
4) Բանաստեղծներ
5) Նկարիչներ – Արձանագործներ
6) Երաժիշտներ
7) Քաղաքական գէմքեր
Դ. – Մխիթարեան Վարժարանները 1914–18 պատերազմի օրերուն
Ե. – Սուրբ Մուրատեան Վարժարանը – Աղեքսանդրիոյ եւ Հալէպի Վարժարանները
Զ. – Ներկայ կացութիւնը
Է. – Մխիթ. դասախարակութեան նկարագիրը

Նոյնը անգլերէն լեզուով

THE COLLEGES OF THE
MEKHITARIST FATHERS
OF VENICE
AND THEIR WORK

= պատկերազարդ, էջ 76

ԳՐԱԽՕՍԱԿԱՆ

ԳՐԻԳՈՐ ԶՕՀՐԱՊԻ

ՆՈՐԱՎԷՊԵՐՈՒ ԼԻԱԿԱՏԱՐ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒՆ

Երեւանի Հայպետհրատը լոյս հանեց, որպէս յոյժ գովելի ձեռնարկ, 1954ին, առանձին հատորով մը Գրիգոր Զօհրապի «Նովելներ»ուն լիակատար ժողովածուն, եւ Պրն. Մինաս Հիւսեանի յառաջաբանով եւ գանազան օգտակար ծանօթութիւններով։ (Տպագրանակը տասը հազար)։

Ըսեմ անմիջապէս, թէ այս յառաջաբանը, քսան սեղմ էջէ աւելի, լուրջ ներածութիւն մըն է. Զօհրապին վրայ մինչեւ այթիւն մըն է. Զօհրապին վրայ մինչեւ այսօր երեւցած ուսումնասիրութիւններուն լաւագոյններէն մին կը ներկայացնէ ապահովագոյններէն մին կը ներկայացնէ ապահովագոյններէն մին կը ներկայացնէ իր վարար։ Մինաս Հիւսեան հասկցած է իր հեղինակը, անոր զգացումներովն ու սակէտներովը։

Զօհրապ Արեւելահայերէն ալ սիրուած գրող մըն է. եւ Մայր հայրենիքին մէջ գրող մըն է. եւ Մայր հայրենիքին մէջ գրող մըն է. եւ Մայր հայրենիքին մէջ